

[M. K. Sørensen.]

naar man slaar blandt en Flok Hunde, piber den, man rammer, har vist sig at have fuldstændig Gyldighed paa dette Omraade.

Jeg er for min Part meget tilfreds med, at Venstres mærkelige Stilling over for Landarbejderne her er kommet saa klart for Dagen, som det er sket. Jeg synes, det er ganske interessant og rart at faa det klaret, saaledes som det her er sket. Forholdet er nemlig det, at medens samtlige Arbejdere i dette Land til Dækning af de Prisstigninger, der har fundet Sted for visse Levnedsmidler, har faaet en Lønstigning, en rimelig og retfærdig Forhøjelse af deres Lønvilkaar, saa maa efter Venstres Mening de allerfattigste og allerdaarligst stillede Arbejdere i dette Land, Landarbejderne, ikke i de Timer eller Dage, de arbejder for Kommunerne, faa den Dækning for Prisstigningen, som ellers har fundet Sted.

Landarbejderne kan heraf drage en ganske bestemt Lære. Naar Venstres Folk fremtidig kommer paa Møderne og taler smukke Ord til Landarbejderne om, at de under dem en god Løn, naar bare de er i Stand til at betale den, kan de med fuld Føje sige til disse Folk: Det, I kommer her og fortæller, er kun Mundsvejr, det er kun kønne Talemaader, vi faar ikke en rød Øre mere, end hvad vi er i Stand til at skaffe os ved ubrødeligt Sammenhold i vore Organisationer. Andet og mere faar vi ikke, det kan vi være ganske sikre paa.

At de Folk, der stiller sig saadan over for de fattigste Landarbejdere, er de samme, som faar Fordelen af de Prisforhøjelser, som har fundet Sted paa Hjemmemarkedet for Levnedsmidler, gør efter min Formening ikke Forholdet mindre uanstændigt.

Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen søgte at gaa i Rette med mig, fordi jeg fremsatte nogle kritiske Bemærkninger om Maaden, hvorpaa enkelte Sogneraad uddelte Kød-, Flæske- og Mælkekort, og han fremhævede, at det er Trangmomentet, der skal lægges til Grund for den Uddeling, der her er Tale om. Det erkender jeg helt og fuldt, saaledes er det, og saaledes bør det ogsaa være. Men det, jeg kritiserede, var netop, at man i enkelte Kommuner ikke havde lagt Trangmomentet til Grund for den Uddeling, der her fandt Sted, og der var enkelte Sogneraad, der netop glemte at tage det Hensyn, som findes i Loven i saa Henseende.

Det kan ikke være rigtigt, at Landmænd, som har en Besætning paa 2 Heste, 6—8 op til 10 Køer og tilsvarende Ung kreaturer

og Svinebesætning, skulde høre til de mest trængende inden for den Kommunes Rækkevidde. Jeg kan i alt Fald ikke erkende, at det er rigtigt, og den langt overvejende Del af Befolkningen kan det heller ikke. Det har vakt ikke ringe Opmærksomhed de Steder, hvor noget saadant er sket, og jeg forstaaer saa udmærket godt, at de Folk, der hører til Aldersrentenydernes, Invaliderentenydernes og de arbejdsløses Kreds, og Arbejdere med store Forsørgerpligter, fordi de har stor Familie og ikke selv producerer hverken Kød, Flæsk, Smør eller Mælk — jeg forstaaer saa udmærket godt, at de føler sig tilsidesat og forurettet, naar de saa godt som ingen eller slet ingen Kort faar, medens der uddeles Kort til Landmænd, der har en Besætning paa 2 Heste, 6—8 op til 10 Køer og tilsvarende Ung kreaturer og Svinebesætning. Hvis jeg var i disse Folks Sted, vilde jeg selv føle mig forurettet og forfordelt, og jeg er tilbøjelig til at tro, at der findes saa megen sund Sans i det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensens Opfattelse af Forholdene, at ogsaa han vilde føle sig uretfærdigt behandlet, hvis han stod i den samme Stilling som de Folk, jeg her har talt om.

Det ærede Medlem henlede saa yderligere min Opmærksomhed paa, at Afgørelsen i disse Sager ikke kan indankes for en højere Myndighed. Jeg ved udmærket godt, at det er rigtigt, men netop det, at Afgørelserne ikke er til at indanke for en højere Myndighed, forekommer mig at være en Advarsel om, at saa gælder det om, at disse Afgørelser bliver saa retfærdige menneskeligt set, som det paa nogen Maade kan lade sig gøre.

Og det maa dog være saaledes — den Opfattelse vil jeg have Lov til at hævde —, at naar det er Rigsdagen, der bevilger Millionerne til det Formaal, jeg her har skildret, saa er Rigsdagen ogsaa det rette Forum, hvor man maa paatale de Misbrug, som finder Sted paa det Omraade, vi her taler om. Jeg betragter det ikke alene som min Ret, men ogsaa som min Pligt som Rigsdagsmand at paatale den Slags Uretfærdigheder, naar de finder Sted, og det er det, jeg har gjort.

Jeg vilde ikke finde noget som helst urimeligt i, om Socialministeren som Følge af mine Oplysninger i dette Spørgsmaal tog Anledning til at udsende et Cirkulære til samtlige Sogneraad, hvori han meddelte dem, at det netop maa være saaledes, at man tager de rimelige Hensyn, som Lovens Aand og Bogstav indeholder. Jeg mener stadig, at her er et Forhold, der bør og maa rettes i den Tid, der kommer, og jeg er ogsaa ganske sikker paa, at det bliver rettet.